

РЕШЕНИЕ

№ 18742

гр. София, 15.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12111** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на М. Г. М., ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу Решение № 2153-21-289 от 14.11.2024 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № [ЕГН]/81 от 18.10.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е отказано изменение на личната ѝ пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Жалбоподателката счита, че решението на директора на ТП на НОИ – С.-град е постановено при нарушение на материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в несъответствие с целта на закона и при необоснованост, като моли същото да бъде отменено. Твърди, че в оспореното решение и потвърденото с него разпореждане липсват конкретни изчисления относно начина на формиране на индивидуалния коефициент и размера на отпуснатата пенсия, поради което не ставало ясно как административният орган е достигнал до посочените стойности. Поддържа, че повече от 20 години се е осигурявала върху максималния осигурителен доход за страната, като според нея това обстоятелство следва да обоснове право на максимален размер на пенсията. Навежда доводи, че следва да бъде съобразено и обстоятелството, че е прехвърлила осигуровките си от доброволен осигурителен фонд към НОИ. Моли съда да отмени Решение № 2153-21-289 от 14.11.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град и да върне преписката за ново произнасяне с указания за преизчисляване на размера на отпуснатата пенсия. Претендира сторените в производството

разноски, в т.ч. за държавна такса и депозити за вещо лице.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, се явява лично, поддържа жалбата и моли съда да отмени оспореното решение по изложените в същата съображения. В писмени бележки, депозираны в съда на 19.02.2026 г., излага подробни съображения за основателността на жалбата.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, редовно призован, представлява се от юрк. М., която оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № 2113-21-2866 от 09.05.2024 г. (л. 6) М. Г. М. е поискала отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като към заявлението е представила документи по чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, необходими за преценка на правото на пенсия.

От приложените към преписката документи се установява, че за удостоверяване на осигурителния стаж са представени актове за раждане относно периоди на майчинство, трудови книжки, удостоверения обр. УП-3, както и осигурителни книжки за периодите на самоосигуряване. Установено е, че жалбоподателката е упражнявала трудова дейност при различни осигурители, включително Окръжен съд – Варна, адвокатски колективи в [населено място] и [населено място], Държавна комисия по сигурността на информацията, „Юробанк България“ АД и Комисията за защита на личните данни, както и че през определени периоди е била самоосигуряващо се лице.

Въз основа на представените документи и данните, съдържащи се в Регистъра на осигурените лица на НОИ, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на М. Г. М. осигурителен стаж в размер на 38 години, 2 месеца и 20 дни от трета категория труд, в т.ч. 5 месеца стаж при условията на отложено пенсиониране.

С Разпореждане № [ЕГН] от 02.07.2024 г. (л. 54) е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст в минимален размер, считано от 09.05.2024 г., като първоначално е бил зачетен осигурителен стаж 38 години, 1 месец и 12 дни.

Впоследствие, след извършена допълнителна преценка на представените документи, с Разпореждане № [ЕГН] от 26.07.2024 г. (л. 55) пенсията е изменена по реда на чл. 99, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО във връзка с чл. 10, ал. 2 от НПОС, като е определен действителният размер на пенсията.

От съдържанието на разпореждането се установява, че за периода от 01.01.2000 г. до 08.05.2024 г. е отчетен общ осигурителен доход в размер на 582 611,62 лв. Въз основа на този доход и при приложение на чл. 70, ал. 8 и ал. 9 от КСО е определен индивидуален коефициент 2,9799. При съобразяване на средномесечния осигурителен доход за страната за периода от 12 календарни месеца преди месеца на отпускане на пенсията – 05.2023 г. – 04.2024 г., в размер на 1515,40 лв., е

формиран доход за изчисляване размера на пенсията в размер на 4515,74 лв.

Съобразно разпоредбата на чл. 70, ал. 1 и ал. 2 от КСО е определен процент осигурителен стаж 52,63 %, формиран както следва: за 37 години и 9 месеца осигурителен стаж – 50,96 %, и за 5 месеца отложено пенсиониране – 1,67 %. Въз основа на тези данни размерът на пенсията е определен на 2376,63 лв., към който е добавена сумата от 60 лв. по § 7ж, ал. 18 от ПЗР на КСО, поради което окончателният размер на пенсията е определен на 2436,63 лв.

По повод подадена от жалбоподателката жалба с вх. № 1023-21-1854 от 30.09.2024 г. (л. 57) е извършена проверка на изчисления индивидуален коефициент и определения размер на пенсията, при която не са установени нарушения или несъответствия. В резултат на това с Разпореждане № [ЕГН]/81 от 18.10.2024 г. (л. 58) е отказано изменение на пенсията.

Срещу това разпореждане е депозирана жалба с вх. № 1012-21-1260 от 05.11.2024 г., по която е постановено оспореното в настоящото производство Решение № 2153-21-289 от 14.11.2024 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град (л. 67), с което жалбата е оставена без уважение.

В хода на съдебното производство е назначена съдебно-счетоводна експертиза. От заключението на вещото лице С. Д.-К. се установява, че осигурителният стаж на жалбоподателката е правилно изчислен и съответства на представените документи и данните в пенсионната преписка. Установено е, че общият осигурителен доход за периода от 01.01.2000 г. до 08.05.2024 г. правилно е определен в размер на 582 611,62 лв. въз основа на данните в Регистъра на осигурените лица, осигурителните книжки и удостоверенията обр. УП-2.

Вещото лице е извършило самостоятелно изчисление на индивидуалния коефициент по реда на чл. 70, ал. 8 и ал. 9 от КСО и е достигнало до идентичен резултат – 2,9799. Установено е също, че процентът осигурителен стаж е правилно определен на 52,63 %, както и че размерът на пенсията е изчислен правилно в съответствие с приложимите разпоредби на КСО. В заключение вещото лице приема, че не са налице основания за преизчисляване или увеличаване размера на отпуснатата пенсия.

В хода на съдебното производство е допусната и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза със задача да бъдат представени конкретните изчисления, въз основа на които е достигнат резултатът относно индивидуалния коефициент. От заключението на допълнителната експертиза се установява, че са извършени подробни изчисления по месеци на съотношенията между осигурителния доход на лицето и средния осигурителен доход за страната, въз основа на които е формиран индивидуалният коефициент. Вещото лице е потвърдило, че индивидуалният коефициент 2,9799 е изчислен в пълно съответствие с Методиката за изчисляване на индивидуалния коефициент за пенсиите, свързани с трудова дейност, отпуснати с начална дата след 31.12.2018 г., както и с приложимите разпоредби на КСО.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, 60-ти състав, направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото Решение № 2153-21-289 от 14.11.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град е връчено на неговия адресат чрез пощенския оператор (л. 70) на 26.11.2024 г., а жалбата, депозирана до съда, е от 29.11.2024 г. Съдът констатира, че същата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването,

срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, приложима в настоящото производство по силата на чл. 118, ал. 2 от КСО, съдът дължи служебна проверка на оспорения административен акт, която не се ограничава до наведените в жалбата оплаквания, а обхваща всички основания за законосъобразност по чл. 146 от АПК, а именно – наличие на компетентност на издалия акта орган, спазване на установените административнопроизводствени правила и материалноправни разпоредби, съответствие с изискванията за форма, както и съобразяване с целта на закона.

Оспореното решение е валиден административен акт. Същото е постановено от материално и функционално компетентен орган /видно от Заповед № 1016-40-772 от 18.07.2017 на Подуправителя на НОИ/ – занестник на директора на ТП на НОИ – С.-град, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО.

Решението е издадено в предвидената от закона писмена форма, съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания, мотиви, диспозитив и указания относно реда и срока за неговото обжалване.

При постановяване на решението не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателката или да обуславят незаконосъобразност на административния акт.

По същество спорът между страните е относно правилността на определения индивидуален коефициент и размера на отпуснатата пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Съгласно чл. 70, ал. 1 от КСО размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст се определя, като доходът, от който се изчислява пенсията, се умножи с процент за всяка година осигурителен стаж и съответната пропорционална част от този процент за месеците осигурителен стаж. Нормата на чл. 70, ал. 8 от КСО предвижда, че за пенсиите, отпуснати с начална дата след 31.12.2018 г., индивидуалният коефициент се изчислява от осигурителния доход на лицето за периода след 31.12.1999 г. до датата на отпускане на пенсията. Съгласно чл. 70, ал. 9 от КСО индивидуалният коефициент се формира, като сборът на месечните съотношения между осигурителния доход на лицето и средния осигурителен доход за страната за съответния месец се раздели на сбора от съотношенията между броя на работните дни, за които се отнася осигурителният доход на лицето, и броя на работните дни през съответния месец.

От цитираните разпоредби следва, че законодателят е предвидил нормативно установен механизъм за определяне на индивидуалния коефициент, който се основава на математически алгоритъм и използване на официални данни относно осигурителния доход на лицето и средния осигурителен доход за страната. В този смисъл определянето на индивидуалния коефициент не представлява резултат от свободна преценка на административния орган, а от прилагане на законово установена формула при наличие на обективно установими данни, поради което органът действа в условията на обвързана компетентност.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката, че в оспореното решение липсвали

конкретни изчисления и поради това не ставало ясно как е формиран индивидуалният коефициент. Законът не поставя изискване административният орган да възпроизвежда в съдържанието на административния акт всички междинни математически действия, използвани при прилагане на нормативно определената формула. Достатъчно е в акта да бъдат посочени релевантните показатели и приложимите правни основания, което в случая е сторено. В процесното решение и в потвърденото с него разпореждане са посочени осигурителният стаж, общият осигурителен доход, индивидуалният коефициент, средномесечният осигурителен доход за страната, както и приложените проценти по чл. 70, ал. 1 и ал. 2 от КСО.

Независимо от това, в рамките на съдебното производство чрез назначените съдебно-счетоводна и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза бяха подробно проверени всички изчисления, въз основа на които е определен индивидуалният коефициент. От заключенията на вещото лице, които съдът кредитира изцяло като компетентно, обективно и безпристрастно изготвени, се установява по категоричен начин, че индивидуалният коефициент 2,9799 е правилно изчислен в съответствие с Методиката за изчисляване на индивидуалния коефициент за пенсиите, свързани с трудова дейност, отпуснати с начална дата след 31.12.2018 г., както и с приложимите разпоредби на КСО. Допълнителната експертиза изрично е представила конкретните месечни изчисления, въз основа на които е формиран този коефициент, с което изцяло е опровергано възражението на жалбоподателката за липса на яснота относно начина на формирането му.

Съдът кредитира изцяло заключенията на вещото лице като последователни, вътрешно непротиворечиви и изцяло съответстващи на останалия доказателствен материал по делото. Същите не бяха оборени с насрещни доказателства от страна на жалбоподателката. Напротив, от експертизите се установява, че всички използвани от административния орган данни относно осигурителния стаж, осигурителния доход, индивидуалния коефициент и размера на пенсията са правилно определени.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателката, че обстоятелството, че повече от 20 години се е осигурявала върху максималния осигурителен доход, следва автоматично да доведе до определяне на максимален размер на пенсията. Подобно разбиране не намира опора в действащата нормативна уредба. Размерът на пенсията не се определя единствено от абсолютния размер на осигурителния доход, а въз основа на съвкупност от нормативно установени показатели – осигурителен стаж, индивидуален коефициент и средномесечен осигурителен доход за страната. Индивидуалният коефициент представлява относителен показател, основан на съотношението между осигурителния доход на лицето и средния осигурителен доход за страната за съответните периоди, а не абсолютна стойност, идентична с максималния осигурителен доход.

Правилно административният орган е посочил, че внасянето на осигурителни вноски върху максимален осигурителен доход не означава автоматично право на максимален размер на пенсията. От данните по преписката и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че не за всички периоди от осигурителната история на жалбоподателката доходът ѝ е бил равен на максималния осигурителен доход за страната. Наред с това самият механизъм на изчисляване на индивидуалния коефициент изисква съпоставка със средния осигурителен доход за страната за всеки отделен месец, а не механично приравняване към максималния осигурителен доход.

Неоснователно е и възражението относно прехвърлянето на осигуровки от доброволен

осигурителен фонд към НОИ. В настоящото производство предмет на спора е законосъобразността на определянето на индивидуалния коефициент и размера на пенсията за осигурителен стаж и възраст по реда на държавното обществено осигуряване. Жалбоподателката не сочи, нито се установява от доказателствата по делото, конкретно нарушение при отчитането на осигурителни периоди или осигурителен доход, свързано с прехвърлянето на средства от доброволен фонд. Следователно това обстоятелство е ирелевантно за настоящия спор и не влияе върху правилността на определените показатели, въз основа на които е изчислена пенсията.

При така изложеното съдът приема, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са постановени при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона и при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

С оглед гореизложеното и поради липса на пороци, водещи до незаконосъобразност на оспорения административен акт, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. (двеста лева), равняващи се на 102,25 € (сто и две евро и 25 цента), определени съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, Трето отделение, 60 -ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. М., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 2153-21-289 от 14.11.2024 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № [ЕГН]/81 от 18.10.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА М. Г. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ – С.-град юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. (двеста лева), равняващи се на 102,25 € (сто и две евро и 25 цента).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: